

Sygn. akt I CSK 94/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku E. O.

z udziałem J. K., Z. O., M. F. i D. O.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 stycznia 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 23 września 2020 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

E. O. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 23 września 2020 r. W podstawach skargi zarzuciła naruszenie art. 385 i 378 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c. wobec przyjęcia przez Sąd Okręgowy za własne - bez merytorycznych rozważań - ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji, chociaż zarzuty apelacyjne obejmowały sprzeczność ustaleń z treścią zgromadzonego materiału dowodowego.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała „konieczność rozpatrzenia naruszenia przepisów prawa procesowego, zwłaszcza art. 378 § 1 oraz 385 w zw. z art. 391 § 1 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c.. polegającego na przejęciu przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii”. Wskazała, że zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń z materiałem dowodowym, oraz, że zarzuty te nie zostały rozpoznane.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca nie powołała się na żadną z przesłanek określonych w art. 398⁹ k.p.c., nie wskazała też, na czym miała polegać sprzeczność ustaleń z materiałem dowodowym. Nie przytoczyła, jakiego konkretnie zarzutu apelacyjnego Sąd Okręgowy nie rozpoznał, a tym bardziej, jaki to miało wpływ na rozpoznanie sprawy. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, a także uzasadnienie zarzutów podniesionych w podstawie kasacyjnej sprowadza się jedynie do polemiki z ustalonym w sprawie stanem faktycznym i do przedstawienia ogólnych rozważań dotyczących reguł wnioskowania i oceny dowodów. Taka konstrukcja skargi kasacyjnej nie odpowiada wymaganiom określonym w art. 398⁴ k.p.c. i istocie tego wysoce sformalizowanego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Trzeba zwrócić uwagę, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi

kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV CSK 613/14, www.sn.pl). Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08 i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, obydwie nie publ.). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie SN z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt I UK 65/14, www.sn.pl, zob. także m. in.: postanowienia SN z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt III PK 6/15, www.sn.pl, z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt I PK 262/13, nie publ., z dnia 27 maja 2010 r., sygn. akt II UK 274/09, www.sn.pl, z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 207/07, nie publ., z dnia 12 lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 160/07, www.sn.pl).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.